

I början tycktes hon mycket överraskad av att en tredje karl befann sig i hålan, men sedan Kniven förklarade sakens sammanhang och därvid upprepat en del av Villes meritlista, blev hon ganska vänlig emot nykomlingen — ett klennt bevis på hennes förmåga att läsa i det fördolda — och hälsade honom till och med välkommen med ett handslag. Därpå började hon med stor munvighet prata om allt möjligt. Det skulle emellertid vara alldeles ändamålslost att här återgiva hennes svada, varför vi inskränka oss till att anföra slutklämmen i densamma. Hon hade, berättade hon, varit i byn i ett ärende och därvid träffat »patronen», som anmodat henne att till Kniven framföra den hälsning, att han i anledning av ett mycket viktigt ärende önskade träffa denne vid »röda stenen» i natt klockan 12. Därefter gick hon.

Kniven hade sålunda haft rätt. Hon medförde verkligen bud från patronen. Men vem denne vore nämndes icke under samtalet, varför Ville beslöt att fråga. Kniven tycktes tvehågsen om han skulle inviga kamraten i hemligheten, men han förekom av Kalle Tång, som helt öppenhjärtligt svarade:

— Det är ju handlanden Labansson, vet jag.

Denna frispråkighet ådrog honom den påminnelsen av Kniven att de givit Labansson löfte att under inga förhållanden inblanda honom i deras affärer och samma löfte hade även Gunnel givit.

— Asch, svarade Kalle, det löftet gällde endast utomstående, men sedan Ville nu blivit upptagen som vår kompanjon, så kunde icke han betraktas såsom sådan. För övrigt, tillade han, vore det väl enfaldigt